

bliver liggende, forløber sig ikke. Det er en meget klog Kirkepolitit, men den er meget lidt frugtbar for Menighederne. Men jeg siger, at vi skulle se at give Biskoppen en anden Stilling i Kirken; han skal ogsaa gjøre Gaavn, og navnlig skal han udtale sig om de store Kirkespørgsmaal. Er der nogen af Biskopperne, som ikke due til det, saa lad ham faae Pension og lad andre komme op paa Bispesædet, som har Noget at sige. Der er saadanne Mænd i vore Dage og lad dem saa bagefter lægge vel Mærke til, hvad Paulus kræver af den, der skal være Biskop. Han kræver adskillige gode Egenstaber, hvilket ganske vist ikke stemmer med den lille Katekismus, der er udgivet af Baisenhuset, men som forøvrigt løber om med en Usandhed paa Ryggen, den nemlig, at den er den eneste berettigede, — en Usandhed jeg vilde ønske den høitærede Minister vilde staffe bort, — thi i den Gustavle, der findes bag til denne Katekismus, — findes der, for at hjælpe paa Biskopperne, opregnet adskillige Egenstaber, en Biskop skal have, og deriblandt staar, at han skal være „maadelig“. Sa, det staar der virkelig, at en Biskop skal være maadelig, og det skal man gaa og blive ved med at lære Folk, saa lidt agter man Biskopperne. Og naar man saa rører ved saadanne gode gamle autoriserede Bøger, — denne er nu meget gammel, skjøndt dog ikke ældre end Biskop Mynsters Tid, — saa sige de, at nu kunne vi ikke gaa over til noget Nyt, for nu er det saa gammelt. Sa, skalde man godkjende alt Gammelt, saa maatte man jo ogsaa godkjende Arvesynden, thi den er saa gammel, at den har graa Haar. Jeg mener altsaa, at der er Meget at rette baade i den ene og den anden Retning, men ikke ved Lov og navnlig ikke ved en Lov som denne; det kan gjerne være, at der kan komme Noget ud af den, men saa maa den helst omdannes, ikke fordi den er for lille, men fordi den er noget Pøst.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem gjorde bedre i at udtrykke sine Tanker paa en anden Maade.

Højmark: Det kunde ikke undre mig at det ærede Medlem, der nu satte sig (Lang) foer op imod mig, da jeg før udtalte forskjellige Ting, som ikke stemte med Dr. Nørdams Bog; thi jeg erfarede jo igaar, hvor om det ærede Medlem er over Indholdet deraf. Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at Konfirmationen kunde være en rent kirkelig Handling, efter som den er indført ved menneskeligt Paabud; men jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han tænker sig lidt om, vil vide, at der er mange rent kirkelige Handlinger — naar jeg siger „rent kirkelige“ Handlinger, veed det ærede Medlem nok, at jeg mener „udelukkende kirkelige Handlinger“ og ikke Handlinger, der ere

rene for al Smitte — der ere indstiftede paa denne Maade. Gudstjeneste om Søndagen, f. Ex., hvem er den indstiftet af? Saa troede det ærede Medlem at kunne slaa mig til Jorden ved at tale om Papismen. Han skulde have sagt dette saa sagte, eller have tænkt over, hvad han sagde lige bagefter. Han sagde, at Konfirmationen var indstiftet af Kristus ved Ordet: „Saa ud og lærer alle Folk“. (Lang: Det har jeg ikke sagt.) Jeg antager, at Thinget vil give mig Ret i, at det ærede Medlem virkelig har sagt det, og jeg vil da spørge ham om, hvad der ligner mest Papisme, enten at sige som jeg, at Konfirmationen er en rent kirkelig Handling, indstiftet af Mennesker, eller at sige, som det ærede Medlem siger, at Konfirmationen er en Betræftelse, indstiftet af Kristus.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sca denius): Det Lovforslag, som nu er til Forhandling for det høie Ting, indesluttes, saavidt jeg kan se, i sig tre Fordringer paa Forandringer i den bestaaende Tilstand. For det Første vil det ophæve den nu lovbestemte Aldersgrænse af 14 Aar, under hvilken Alder — med visse Undtagelser naturligvis — Ingen kan blive konfirmeret her i Landet. Hvad dette Forslag angaar, maa jeg henholde mig til, hvad jeg udtalte for ganske kort Tid siden. Det er min Overbevisning, at man ved at ophæve Aldersgrænsen nedad paa ingen Maade vil fremme, hvad det ærede Medlem jo vil fremme, nemlig Sandheden i dette Forhold. Hvis man ophæver denne Aldersgrænse, vil foreløbig Stillingen sandsynligvis blive den, at Alt vil blive ved det Gamle, paa enkelte Undtagelser nær; men hvad disse Undtagelser angaar, ville de efter min Overbevisning fremme en ufundt Bevægelse hos mange Foreldre til at ønske at faae deres Børn konfirmerede, inden de kunne opfatte — for ikke at bruge Udtrykket: forstaa — Betydningen af den Handling, de gaa til. Dette vil, forekommer det mig, være uheldigt og i høi Grad usundt for Børnenes hele aandelige Udvikling. Der kan imidlertid i Længden jo hende noget Andet. Det er muligt, at det kan blive Skif og Brug, som det er det i andre Kirkesamfund; at man lader Børnene konfirmerer i en Alder af mellem 7 og 10 Aar. Hvis Loven endelig, efter at have virket i et længere Tidsrum, havde denne Virkning, tillader jeg mig at have den Formening, at man derigjennem vilde komme ind i en langt mere usund Tilstand, end man nu er i. Endnu mindre end under den nuværende Tilstand vil der da blive Sandhed i Konfirmationen, naar man ikke vilde betragte den som et Sakramente paa katolsk Maade; det vilde jo forandre Sagen fuldstændig. Jeg ser derfor ingen Grund til at gjøre nogen Forandring paa